

РЕШЕНИЕ

№ 4158

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2968** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по постъпила жалба на Н. Г. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № ПИ-78/08.03.2021 г. на Директор на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата по административен ред срещу Разпореждане с изх. № С210022-137-0001210/15.02.2021 г., издадено от Старши публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приел наличие на изискуемо публично държавно вземане. Подателят и се позовава на изтекла погасителна давност на задължения по изпълнително дело № 22140000550/2014 г., съставляващи данъчно-осигурителни задължения за периода 03.05.2011 г. -31.12.2017 г. и такси по изпълнителен лист от 27.01.2014 г. по НОХД № 5031/2009 г. по описа на СГС в общ размер 24 435.72 лв. – главница в размер на 13 827.13 лв., нелихвоносна част – 300.00 лв. и лихва – 10 308.59 лв.

От съда се иска да отмени Решение № ПИ-78 от 08.03.2021 г. на Директора на ТД на НАП, в частта, с която е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност, горепосочените задължения. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Ц., която моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в нея съображения. Претендира сторените по

делото разноси, съгласно представен списък.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., редовно призован се представлява от юрисконсулт К., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като постанови решение, с което да остави в сила Решение № ПИ-78/08.03.2021 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град, намира за установена следната фактическа обстановка:

Срещу жалбоподателя Н. Г. П. в ТД на НАП [населено място] е образувано изпълнително дело № 22140000550/2014 г. за принудително събиране на публични задължения, установени с изпълнителен лист, издаден по НОХД № 5031/2009 г. по описа на СГС на 27.01.2014 г. (л.48). Чрез лицензиран пощенски оператор до Н. Г. П. е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение, но пратката е върната с отбелязване, че лицето е със сменен адрес. По изпълнителното дело са присъединени следните публични задължения:

-Глоба, установена с Ф. № К0237970/2012 г., присъединена с Разпореждане за присъединяване с изх. № 0550-000009/16.12.2014 г.;

-Глоба, установена с електронен фиш № К0232140/30.03.2012 г., данъци, задължителни осигурителни вноски и лихви върху тях, установени с декларации и присъединени с Разпореждане за присъединяване с изх. № С150022-1105-0004489 от 12.01.2018 г.;

-Данъци, задължителни осигурителни вноски и лихви върху тях, установени с декларации, присъединени с Разпореждане за присъединяване с изх. № С200022-105-0129495/21.04.2020 г.

За обезпечаване на задълженията по образуваното изпълнително дело са издадени, както следва:

-Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № 0550-000004/12.05.2014 г., с което е наложен запор върху МПС – мотоциклети, подробно описани в същото (л.21-22), връчено на жалбоподателя лично на 08.02.2021 г.;

-ПНОМ с изх. № С210022-022-0003850/26.01.2021 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми за доверително управление, находящи се в [фирма], връчено на жалбоподателя лично на 08.02.2021 г. (л.19-20).

На основание ПНОМ с изх. № С210022-003-0002658/26.01.2021 г. е издадено Запорно съобщение до [фирма], получено от компетентната търговска банка на 28.01.2021 г.

Във връзка с постъпила молба/възражение вх. № С210022-000-0060818/10.02.2021 г. от лицето, за изтекла погасителна давност на изпълнителните основания, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С210022-137-0001210/15.02.2021 г., с което

е оставил възражението без уважение.

На основание чл. 266, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателят е оспорил действията на публичния изпълнител като незаконосъобразни. В тази връзка административният орган е постановил процесното решение, с което е оставил жалбата на Н. Г. П. без уважение, която е предмет на настоящето съдебно производство.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства: представени от ответника с молба от 13.04.2021 г. (л.26-31); с молба от 21.05.2021 г. (л.41-51); представени от жалбоподателя с молба уточнение от 26.05.2021 г. (л.52-71).

При така установената фактическа обстановка и доказателства, съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 25.03.2021 г., видно от приложеното удостоверение за връчване по електронен път /л.30-31/. Жалбата е подадена на 30.03.2021 г. чрез административния орган до съда, видно от положения входящ № 59-00-179/30.03.2021 г. /л.27/, т.е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, лично от жалбоподателя при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-78/08.03.2021 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Но същото е постановено в нарушение на материалния закон.

Доводите на жалбоподателя за изтекла погасителна давност на установените му публични задължения – такси, данъци и задължителни осигурителни вноски са основателни.

По настоящето дело е приложено съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 0550-000001/14.03.2014 г., адресирано до жалбоподателя, от което е видно, че срещу него е образувано изпълнително дело за неплатени публични вземания № 550/2014 г. – главница в размер на 12 437.00 лв. и лихва в размер на 848.00 лв. – разноси по изпълнителен лист по НОХД № 5031/27.01.2014 г. на СГС и такси по изпълнителен лист по НОХД № 5031/27.01.2014 г. на СГС. Съобщението следва да отговаря на изискванията на чл. 221 от ДОПК, като съдът намира, че са налице нужните реквизити за този вид документ. Документът е връчен е изпратен чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка, като е върнат на органите по приходите с отбелязване „нов адрес“, като липсват доказателства за връчване на същото по реда на чл. 32 от ДОПК, респективно не са представени доказателства от ответния административен орган за откриване на жалбоподателя. По делото липсват доказателства, жалбоподателят да е търсен щателно, за да му бъде връчено съобщението лично, съответно да е отказал да го приеме, за удостоверяването, на който отказ да не е

намерен свидетел, за да се пристъпи към връчване по реда на чл. 30, ал. 4 от ДОПК. В тази връзка, настоящият съдебен състав споделя довода на жалбоподателя, че съобщението за доброволно изпълнение по така посоченото изпълнително дело не е връчено на адресата Н. Г. П.. С оглед на гореизложеното, след като съобщението за доброволно изпълнение не е редовно връчено на жалбоподателя, то предвидения от законодателя 7-дневен срок за доброволно изпълнение не е започнал да тече. Това обстоятелство не прави процесните задължения неизискуеми, същите си остават дължими и давността за тях тече, съгласно правилата на чл. 171 от ДОПК. Целта на разпоредбата, изискваща връчване на това съобщение е да се уведоми длъжника за образуваното срещу него изпълнително дело, но видно от доказателствата по делото, такова е образувано. Съобщението е подготвителен акт на изпълнителното производство, който не представлява властническо волеизявление, годно да засегне правата правната сфера на длъжника. Поради това за него не възниква правен интерес от оспорването му. Съобщението за доброволно изпълнение има само уведомителен характер /Определение № 14035/21.12.2015 г., административно дело № 12898/2015 г. по описа на ВАС/. Смисълът на срока за доброволно изпълнение е процесуална икономия, изразяваща се във възможността, длъжникът да погаси задължението си, без да се предприемат действия по принудителното му събиране, а от друга страна, да може да организира защитата си, като оспори неговата дължимост. В конкретния случай, обаче въпросът за дължимостта на процесните публични задължения не е обект на правен спор и съдът не следва да я разглежда. Не се оспорват и действия по изпълнението, а отказ от подписване на задължения като погасени по давност, за което дори изпълнително дело не е задължително да е налице. За да се постанови такова отписване е достатъчно единствено да са налице предпоставките за това – изтекъл съответен давностен срок. Задълженията са налице, като възникнали по силата на подадени декларации от жалбоподателя и издаден срещу същия изпълнителен лист. Правният спор е по отношение на това, следва ли да се отпишат като погасени по давност. В този смисъл, съдът намира, че нередовното връчване на това съобщение не определя изтичането, спирането или прекъсването на давността.

Правната регламентация на давността по ДОПК се съдържа в чл. 171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на година, следващата годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следващата годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 от ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с

издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

Погасителната давност е период от време на бездействие на носителя на едно субективно материално право, след изтичането на който се поражда правото на задълженото лице да се позове на изтеклата давност и да откаже изпълнение на задължението. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането, на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК, вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, тоест с изтичането на т.нар абсолютна 10-годишна погасителна давност.

Погасителната давност може да бъде прекъсвана или спирана, при наличие на възникнали преди изтичането и юридически факти, посочени в съответната правна норма. При спиране на давността, давностният срок не тече. С отпадане на основанието за спиране се възобновява течението на давностния срок, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането на част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността, с него тя се удължава. След отпадане на основанието за спиране, давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

В настоящия случай, с оглед установената фактическа обстановка, изводите на решаващия орган, че с налагане на обезпечителните мерки давността спира, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК са неправилни.

Установява се от доказателствата по делото, че спрямо жалбоподателя са издадени две ПНОМ, както следва ПНОМ с изх. № 0550-000004/12.05.2014 г., с което е наложен запор върху МПС – мотоциклети и ПНОМ с изх. № С210022-022-0003850/26.01.2021 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми за доверително управление, находящи се в [фирма].

Спорен е въпросът за собствеността на МПС, по отношение на които са наложени първите обезпечителни мерки с ПНОМ от 12.05.2014 г. и дали същите в този случай имат за последица спиране на давността. С въпросното постановление е наложен запор върху МПС- мотоциклети, собственост на жалбоподателя. От съдържанието на постановлението става ясно, че то е издадено във връзка с изпълнително дело № 550/2014 г. по описа на ТД на НАП за сумата – 12 437.00 лв. главница и лихва в размер на 1 052.00 лв. В случая се касае за налагане на запор върху движими вещи, съгласно разпоредбите на чл. 200 и чл. 201 от ДОПК. Съгласно тези норми, налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. При запор на движима вещь се предвижда публичният изпълнител да извърши опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице, или да изземе и съхрани вещите, като върху тях се поставя запорен знак /стикер/.

По делото, въпреки дадените указания за разпределение на доказателствената тежест, няма доказателства и данни за предприети такива действия. В случаите, когато запорът се налага върху МПС, съобщение за наложения запор се изпраща до Министерство на вътрешните работи, но това не означава отпадане на задължението от прилагане на чл. 201, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. В административната преписка липсва съобщение относно наложения запор до Началник на ПП при СДВР, МВР.

Съобщението за наложеното обезпечение се изпраща на длъжника, но получаването му от него има характеристиките и последиците на изпращане на съобщението за доброволно изпълнение – длъжникът да бъде уведомен, че не може да се разпорежда със запорираната вещ. Изпълнението на мярката що се касае специално до МПС, се реализира от органите на МВР, поради което и чл. 201, ал. 3 от ДОПК изрично предвижда изпращане до тях. По подобие на следващия текст на чл. 202 от същия нормативен акт, запорът следва да се счита за наложен /извършен/ с получаването на запорното съобщение от орган, явяващ се изпълнител по него – в случая МВР. Получаване на съобщение до този адресат липсва по делото, както и доказателства, че запорът е наложен, т.е. вписан в съответните регистри и при това положение, собственикът на МПС да не може да се разпорежда свободно с движимите вещи, тъй като не може да извършва нова регистрация на нов собственик. Отделно от това, от страна на жалбоподателя по делото е представен Договор за покупко-продажба от 03.09.2014 г. за продажба на единия от мотоциклетите, предмет на издаденото ПНОМ, с рег. № 7598/03.09.2014 г. на нотариус Е. Е., РС София, нотариално заверен.

Действията по описване, оценка и предаване на вещта за пазене са последващи изпълнителни действия при вече наложен запор. Самото запориране за целите на обезпечителното производство не е предвидено да се реализира с такива действия, а с постановление за обезпечение, съгласно чл. 200 от ДОПК. В чл. 201, ал. 1 от ДОПК, се предвижда „при запор на движима вещ, публичният изпълнител извършва опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице или изземва и съхранява вещите, като вещта може да се поставя запорен знак /стикер/“ или така изброените действия се извършват „при тях или с тях, той да се счита за наложен“. Това е така с цел защита интересите на кредитора, с каквато цел е регламентирано изобщо обезпечителното производство. Длъжникът може с поведението си да пречатства обезпечаването на едно свое задължение, поради което не от неговото поведение следва да зависи налагането на обезпечителната мярка. Освен това следва да се отбележи и че с постановлението за налагане на обезпечителните мерки не е извършен опис на въпросните мотоциклети, липсва посочена оценка, както и застрахователна такава. Постановвяването на запорен знак /стикер/ върху вещта е само опция, но не и задължение, възможност за изпълнителя и от това не зависи дали запорът ще се счита за наложен или не.

Въз основа на така установеното, настоящият съдебен състав намира, че при така установеното, налагането на обезпечителните мерки по отношение не може да породи предвидените в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правни последици. В тази връзка, съдът намира, че не е настъпило спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК: „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен

давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. В процесния случай няма спор, че задълженията на лицето имат характер на публични такива, както и че давността е започнала да тече от 01.01.2016 г. При ненастъпило спиране на давността, същата е изтекла на 01.01.2021 г., като изтичането и е основание за погасяване на давност на публичното вземане и отписването му, на основание чл. 173 от ДОПК.

По отношение на второто ПНОМ с изх. № С210022-022-0003850/26.01.2021 г., с което е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми за доверително управление, находящи се в [фирма], във връзка с което е издадено процесното разпореждане. Видно от съдържанието на същото е, че същото е издадено във връзка с изпълнително дело № 550/2014 г. за сумата в общ размер на 24 435.72 лв., в това число главница в размер на 14 127.13 лв. и лихва 10 308.59 лв. и на основание чл. 200 вр. чл. 202, ал. 1 вр. чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК. В случая се касае за задължения, установени с данъчни декларации, подадени от жалбоподателя с отделни падежи и различни дати на първоначален момент, от който да тече давностният срок, то съдът следва да ги разграничи, като по отношение на най-старото задължение за ДОО, за лихва в размер на 73.75 лв., е начислено до 13.11.2013 г. и давностният срок по същото е започнал да тече от 01.01.2014 г., то същият е изтекъл към 01.01.2019 г. или към датата на налагане на заповедта с посоченото по-горе постановление този срок е бил вече изтекъл, поради което давността е следвало да бъде отписана на основание чл. 173 от ДОПК. Веднъж изтекла, давността не може да се спира и прекъсва и задължението не може да се изпълнява по принудителен ред. Относно останалите задължения, представляващи главници за 2014 г., дължими през 2015 г., следва да се има предвид, че давността за същите започва да тече от 01.01.2016 г. и е изтекла на 01.01.2021 г.

Както се посочи по-горе, по отношение на първоначално издаденото ПНОМ, с което са установени дължимите публични задължения, същото не може да породни предвидените в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правни последици. С последващото издадено ПНОМ, също не могат да бъдат породни предвидените в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правни последици, тъй като същото е издадено след изтичане на давностния срок – 01.01.2021 г.

В тази връзка и предвид установеното, и като съобрази Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на ВАС, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение от Директор на ТД на НАП и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, а жалбата като основателна следва да бъде уважена.

С оглед изхода на делото, основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Съгласно представения списък,

жалбоподателят претендира разноски в общ размер на 1 300.00 лв., от които 1 250.00 лв. за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер на 50.00 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, приложим в производството по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 10 т. 5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като отчита фактическата и правно сложност на делото и направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът определя възнаграждението на процесуалния представител на жалбоподателя в размер на 500.00 лв., която сума, ведно със сумата от 50 лв. разноски за заплатена държавна такса, ответника ТД на НАП-С. следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл. 144, ал.1 във връзка с чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Г. П., ЕГН: [ЕГН], Решение № ПИ-78/08.03.2021 г. на и.д. директор на ТД на НАП –С..

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С210022-137-0001210/15.02.2021 г., издадено от Старши публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на Н. Г. П., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен по изпълнително дело № 22130001836/2013 г. по описа на ТД на НАП - С., за произнасяне с изричен писмен акт по искането за прекратяване на изпълнителното дело при спазване задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 174 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен по изпълнително дело № 22140000550/2014 г. по описа на ТД на НАП - С., 7-дневен срок за произнасяне, след връщане на преписката от съда.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

